

“Sweet Memories”

Tot ver in de vorige eeuw werd de invulling van de uitvaart hoofdzakelijk bepaald door kerkelijke tradities. De afgelopen decennia zien we een verschuiving in de manier van afscheid nemen na een overlijden.

Die verandering zien we al in de tekst van de rouwcirculaires: steeds vaker wordt de nadruk gelegd op een positieve terugblik op het leven

*“Herinner mij
niet in sombere dagen
Herinner mij in de stralende zon
Wie ik was, toen ik alles nog kon...”*

is een veel gebruikte aanhef boven een overlijdensbericht, die deze boodschap verwoord. En niet alleen de woordkeuze in de rouwcirculaires, ook tijdens de invulling van de uitvaartplechtigheid -zowel in- als buiten de kerk- wordt steeds vaker bewust ruimte gemaakt om in dankbaarheid terug te kijken op de goede aspecten van het leven die de overledene ons naliet.

De soms zware Latijnse gezangen maken steeds vaker plaats voor eigentijdse muziek, die dikwijls een directe relatie heeft met de smaak en de muziekkeuze van de overledene. Annie M.G. Schmidt's "Mijn ouwe opa, niemand zo aardig als hij" klinkt dikwijls in de aula's om de (klein)kinderen ook een stem te geven.

Door de technische ontwikkelingen is het simpel een uitvaartbijeenkomst op te luisteren met beeldmateriaal: foto's en filmpjes geven een impressie van een leven dat voorbij is. En ook bij die fotoselectie valt het ons als professionals op dat er een zorgvuldige keuze is gemaakt uit de hoogtepunten van het vergane leven. Moeilijke momenten en dieptepunten -die elk leven kent- worden zorgvuldig gecensureerd.

Deze trend zet zich ook door in de condoleance: zagen we vroeger dat naaste familieleden in een rij stonden om met bedrukte gezichten de condoleances in ontvangst te nemen, waarna de aanwezigen een kop koffie met een plak cake konden nuttigen, tegenwoordig zien we steeds vaker dat de plechtigheid wordt afgesloten door een informeel samenzijn waarin nog eenmaal het glas geheven wordt om het voorbije leven te vieren. Dankbaarheid overheerst.

Zelfs na de begrafenis of crematie ontstaat er behoefte aan een "positieve nalatenschap". Begraven op een natuurbegraafplaats wordt snel populairder, zodat een bezoek aan een troosteloze en deprimerende begraafplaats nu vervangen kan worden door een wandeling door de natuur.

In plaats van een grafsteen kiezen nabestaanden ook voor de plaatsing van een herinneringsbankje op de plek waar de overledene graag kwam, met daarop een schildje met zijn naam.

Als we deze ontwikkeling vergelijken met een halve eeuw geleden, is er veel veranderd. Rouwkleeding, rouwsieraden, rouwserviezen zijn in onbruik geraakt en inmiddels tot museumstukken gepromoveerd. We proberen het verdriet van het gemis ondergeschikt te maken aan het goede dat ons nagelaten is.

Persoonlijk denken wij dat dat een positieve ontwikkeling is: we vieren het leven dat voorbij is, in dankbaarheid. Maar we willen er óók een kritische kanttekening bij maken: niéts is zo rauw als het verlies van een dierbare. Rouwen is een eenzaam en pijnlijk proces, dat met gemis en verdriet gepaard gaat. Laten we die schrijnende gevoelens niéts negeren, of overschreeuwen door de "sweet memories" te laten overheersen. Sweet memories bestaan immers bij de gratie van het gemis...

In aanvulling op dit artikel kunt u op onze website een uitgebreid artikel vinden over "rouwen" (www.duivenvoorde-uitvaartzorg.nl, onder de nieuwspagina). Heeft u hierover nog vragen of behoefte aan meer informatie, neemt u dan gerust contact met ons op.

Pauline Baijer
Dominique de Vries Schultink

Duivenvoorde Uitvaartzorg
Vernieuwend en vertrouwd

Dominique de Vries Schultink
Pauline Baijer-Schoonhoven

Papelaan 85 XX, 2252 EG Voorschoten
Voorschoten: 071-203 22 50
Wassenaar: 070-221 07 99
Dag en nacht bereikbaar

www.duivenvoorde-uitvaartzorg.nl